

[Hilmar Baunsgaard.]

hold. Sådan som folketinget er nu, må dette antal variere.

Jeg kunne sige meget mere om dette, men skal nøjes med at sige, at der er — der ingen grund til at skjule det — selvfølgelig også for mig indgået det forhold, at det er mit parti, der som det fjerdestørste ikke har fået en af de fem statsrevisorpladser.

Så vil jeg gerne sige om principperne, for at vende tilbage til dem igen, at det, som hr. Wamberg og andre var inde på, at man skulle træffe en aftale om, at partierne skulle have én statsrevisor i forhold til deres størrelse, kan kun lade sig gøre ved aftale mellem partierne, fordi man skal jo respektere grundlovens bestemmelse om forholdtalsvalgmåden. Derfor er det et aftale- og har altid været aftalestof. Derfor synes jeg heller ikke, der er nogen grund til ligesom at kaste et odiøst skær over, at partierne gør det, de altid har været henvist til og altid vil være henvist til, nemlig at træffe aftaler.

Så er der lige spørgsmålet om mit forhold til fremskridtspartiets folketingsgruppe. Jo, jeg gav ét løfte, det er rigtigt. Jeg gav det løfte, at jeg gerne ville redegøre for mine synspunkter over for fremskridtspartiet. Der er åbenbart opstået den misforståelse, at det var mig, der skulle have bedt om at få lov til det. Sådan forholder det sig ikke. Hr. Wambergs kollega i udvalget for forretningsordenen, hr. Bay, sagde til mig, at man kendte ikke rigtig, hvad det egentlig var, der lå bagved, og så sagde jeg — skal jeg nu sige, redelig som jeg er, eller naiv som jeg er — ja men det vil jeg da godt forsøge på at forklare jer.

Jeg vil da gerne sige: nu vel, når man går ind under forskellige forudsætninger, skal man lade være at gå ind, og så lader vi det ligge, hvor det ligger, for vi er jo ikke mødtes i denne sag før nu, så lader vi det ligge og så har jeg kun én ting at tilføje, sådan bedømmer jeg mig selv: ens egen naivitet betaler man selv for.

Poul Dam (SF):

Så vidt jeg husker, var det sådan i de gode gamle dage før 1953, at statsrevisorerne blev udpeget af det fællesudvalg, der var nedsat af folketinget og landstinget, og det gjorde, at man i dette fællesudvalg også

kunne drøfte fordelingen af statsrevisorpladserne både mellem partierne og med hensyn til personer. Det var utvivlsomt på mange måder en fornuftig og god ordning.

Det, der var praksis i en meget lang årrække, var jo, at de fire store partier, som var næsten enerådende her i salen, fik hver en statsrevisorplads. Det var de partier, som havde haft ansvaret for landets styrelse, for finanspolitikkenes førelse, og som havde domineret i finansudvalget.

Det er rigtigt, at i 1967 følte man et behov for at udvide med en femte statsrevisor, fordi der var et femte parti, som gennem en årrække havde været repræsenteret i finansudvalget og havde en sådan størrelse, at det var urimeligt at holde det ude fra statsrevisorkollegiet. Jeg mener, at det også for fremtiden må være rigtigt, at et parti, som gennem en årrække har vist en tilstrækkelig størrelse og har haft medansvar for landets finanspolitik, har en statsrevisorplads. Om det er fuldstændig rimeligt, at et parti, der bestemt fornægter ethvert medansvar for landets finanspolitik, overhovedet er repræsenteret i statsrevisorkollegiet, er en ganske anden sag.

Men sådan som det er i øjeblikket, er det i hvert fald fuldstændig urimeligt, at et parti som det radikale venstre, der gennem en lang årrække har spillet en væsentlig rolle, og som stadig spiller en væsentlig rolle i finansudvalget, ikke har mulighed for at gøre et fornuftigt arbejde i statsrevisorkollegiet, og derfor vil vi gerne gå ind for dette forslag og understrege, at vi mener, at ethvert andet parti, som igennem en længere årrække har vist at have en sådan styrke, at det kunne besætte en plads i finansudvalget og derfor være medansvarligt, at det også bør få adgang til en statsrevisorplads, når den tid kommer.

Dette forslag er fremkommet så sent i samlingen, at der ikke er anledning til og mulighed for at gøre ret meget ved det i retning af ændringsforslag eller detaljer af den ene eller den anden art. Man kunne måske ved en anden lejlighed overveje, om det er helt rimeligt, at der ikke gælder de samme værdighedsbetingelser for statsrevisorer, som der gælder for folketingsmedlemmer, og om det er helt rimeligt, at man teoretisk kan vælge statsrevisorer med økonomiske vanskelig-